

I dåben frelser Gud

At være luthersk, 2.

Dåben er langt mere end et tegn eller symbol, fordi den ikke bare viser for mennesker eller Gud, at man tror på Jesus, men giver frelsen fra Gud.

Af Peter Leif Mostrup Hansen, frimenighedspræst.

Der er én grund til, at vi døber: Dåben giver den frelse, som ethvert menneske har brug for.

At dåben frelser, ser vi blandt andet i Tit 3,5-6, hvor hele treenigheden er på spil: Af barmhjertighed frelste Gud os ved dåben, hvor det er Helligånden, der genføder og fornyer. Og at vi har Helligånden, skyldes vores frelse, Jesus Kristus.

Redning fra døden

1 Pet 3,21 siges det ligeud, at dåben frelser, og den sammenlignes med arken, som frelste Noa og hans familie fra at drukne. Dåben er altså redning fra døden.

Rom 6,4-5 knytter også dåb og død sammen, men nærmest omvendt: Vi døbes til Jesu Kristi død.

På en og samme tid er dåben altså en redning fra fortabelsen og en død med Kristus. Det ser måske modsætningsfyldt ud, men hænger sammen:

Dåben til døden er, at det gamle, syndige menneske i os slås ihjel, mens redningen er, at der skabes et nyt menneske, som skal opstå og leve med Jesus Kristus.

En lille detalje: Selvfølgelig er det Gud, og ikke dåbshandlingen i sig selv, der frelser. Uden Gud ingen frelse. Men Gud har valgt, at hans frelse skal gives gennem dåben. Derfor er dåben også et af de såkaldte nådemidler, for her får vi Guds nåde.

Dåb og tro

Det betyder imidlertid ikke, at enhver døbt bliver frelst. I Mark 16,16 siger Skriften nemlig, at den, der tror og bliver døbt, skal frelses, men den, der ikke tror, skal dømmes.

Dåben kan altså ikke frelse den, som ikke vil tro, sådan som mange i dag ellers mener. Dåben hører sammen med troen, og uden troen er den derfor intet værd. Men alligevel (eller netop derfor) skal den, som tror, lade sig døbe, fordi der er frelse i dåben.

Guds handling

Man døber ikke sig selv. Der skal altid to til - ja faktisk tre! For det første to mennesker og for det andet Gud. Når man døbes, handler man ikke selv, men et andet menneske og ikke mindst Gud handler.

Det bekræftes af Tit 3,5, at frelsen i dåben er Guds handling, og det ligger lige for i Rom 6, at når det gamle menneske dør med Kristus, er det ikke det gamle menneske, der gør det af med sig selv, men Gud, der har korsfæstet det sammen med Kristus.

Dåben er altså langt mere end en bekendelses- eller lydighedshandling. Dåben er ikke et samarbejde mellem Gud og mennesker, men Guds handling alene, hvorigennem han frelser.

Dåben er derfor også langt mere end et tegn eller symbol, fordi den ikke bare viser for mennesker eller Gud, at man tror på Jesus, men giver frelsen fra Gud.

"Dåbssyn er ikke blot en diskussion om tidspunktet for dåb: Altså at vi døber babyer, og de andre døber voksne. Spørgsmålet er: Hvad sker der i dåben? Hvem er den aktive i dåben? Gud eller den, der bliver døbt?"

Fra vejledningen om *Luthersk Mission og kirkeligt samarbejde*.

2011.